

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 99	Kjem ut kvar måned	November 1938	Utgjevar og redaktor: Prost Slaattelid Davik	9. årg.
--------	-----------------------	---------------	--	---------

Advent.

Nu rinner kirkeåret
med tusen klokkers lyd,
med takk og lovsangs toner,
med vemod og med fryd.

Og sukke fra det dype
sig hever nu mot sky
om liv og vekst og nåde
fra Herrens hånd påny.

Om kraft i kirkelivet,
om lys omkring hans ord,
om hellig ild og varme
hos vitneskaren stor!

Om kjærlighetens stille
og rike, skjønne flor,
om hjertefred og glede
i Guds paulun på jord.

Ja, hør nu, kirkens Herre,
dens sukk, dens bønn og rop,
så rinner dig til ære
vårt kirkeår med håp.

Hvorledes skal jeg finne Guds vilje?

Jeg vil lære dig og vise dig
den vei du skal vandre.
Sal. 32, 8.

Det første og enkleste svar på ovennevnte spørsmål lyder så: Guds vilje finner jeg ved å lese i Guds ord. I Ordet har jo Gud åpenbart oss sin vilje.

Det er mange som ønsker å finne og følge Guds vilje, men glemmer å søke i Guds ord. Og isteden venter de å finne Guds vilje i sitt eget hjerte; i vink og innskytelser, som de mener å få av Guds ånd.

Jeg tviler ikke på at disse folk er redelige. Men de ser ikke at det er i Ordet Gud har åpenbart oss sin vilje. Og så fores de jevnlig vill av sine egne følelser og over-

veielser, sikkert også av den onde ånd, som gir dem innskytelser, som de lett misforstår, fordi de ikke har villet lære å prøve åndene ved hjelp av Ordet. Derfor kan de falle på å gjøre eller si de merkeligste ting, endog det likefrem umoralske, og allikevel være forvissnet om at dette gjør de efter et spesielt vink av Guds ånd.

I Skriften er det vi skal søke, hvis vi vil finne Guds vilje. Ti der er det Gud har gitt oss sin vilje tilkjenne. Og det er gjennom skriftordet Ånden veileder oss i de daglige avgjørelser.

Men da blir det et viktig spørsmål, om vi bruker Bibelen på denne måte. Leser vi i Bibelen for å få vite Guds vilje? Det er nok mange, som sjelden eller aldri har denne hensikt med sin lesning.

La oss minnes Jesu ord: »I er mine venner dersom I gjør det jeg byder eder.« — »Den som gjør min Fars vilje, han er min bror og søster og mor.«

Det Jesus ser efter er altså ikke først og fremst de sterke følelser, heller ikke de store ord eller de riktige tanker, hvor noit han ellers viser at han setter alt dette. Hovedsaken for Jesus er det sinn som vil gjøre Guds vilje, og derfor prøver hvad der er Guds vilje.

Derfor venter han av oss at vi bruker Guds ord med den spesielle hensikt å bli fortrolig med Guds vilje, så vi vinner øvelse i å utføre den i det daglige livs mangfoldige og brogede situasjoner.

Det er vel dette apostelen sikter til, når han sier: »Dette ber jeg om, at eders kjærlighet ennu må bli alt rikere og rikere på kunnskap og all skjønnsomhet, for at I må kunne domme om de forskjellige ting.« — Fil. 1, 9—10.

O. Hallsby.

Age for Guds ord.

Me treng læra av gudsfolket i den gamle pakt å ha heilag age for Guds ord. Det er nok av dei krefter som vil draga det ned i vanvyrnad. Masse-spreidninga av Guds ord i radio, og jamvel i avisor er vel til stor signing for mange. Men det er og ein stor fare ved det. Den som ikkje held Guds ord heilag, so han gjer *skilnad* på det og andre ting, jamvel i den ytre måten han umgåst det på, han misser litt um senn sansen for det heilage. Og han kan verta sløv som eit dyr når Gud vil tala til han gjennom ordet sitt. —

Lat ikkje Guds ord i blad og bøker liggja og slengja! Lat ikkje høgtalaren stå på under andakten dersom du ikkje har tid og vilje til å vera stille og lyda etter! Ein konge talar ikkje i lengdi for dauve øyro. Den himmelske kongen har knytt det vilkåret til ordet sitt at det verkar anten til frelse eller til forherding. »Den som eg vil sjå til, er den arme og hugbrotne, og den som skjelv for mitt ord.« Jes. 66, 2.

Vel er det so at vyrnad for bibelen i det utvertes kan vera eit »menneskjebod som dei har lært.« medan hjarta er langt burte og livet spottar Ordet. Jes. 29, 13. Men det er ikkje med dette sagt at det er like bra um ein ikkje syner heilag age ogso i den utvertes haldning til og handsaming av Ordet. Jesus sjølv held seg ikkje for stor til å fylgja den skikken å stå når Guds ord vart lese, slik som Guds kyrkjelyd hadde gjort det frå dei eldste tider. Luk. 4, 20. Slike og andre skikkar som er borte av vyrnad for Herren som talar til oss i Ordet, har verd for den indre, åndelege tileigning av det som Gud vil gjeva oss gjennom ordet sitt.

Der hjarta gjeng fyre, der kjem gjerne kroppen etter. Har du gudsfrykt i hjarta ditt, so sit du ikkje og dreg deg på benkjen når Guds ord vert frambore. Og umvendt: Held du ikkje styr og samling på det utvertes, so vert det ikkje lengje fyr hjarta ditt er likso agelaust.

Den som fryktar og elsker Gud, han elsker og ærer og ordet i Den heilage skrift.

Ivar P. Seierstad,
i »Lys og Liv«.

†

Våre døde.

20. sept.: Oline Olsdr. Hellebø; g. pensjonera lærarinne; f. 1869 på Haus; koldbrand.
3. okt.: Gabriel Jakobsson Brobakke; g. gbr.; f. 1869; lungebrand.
7. okt.: Ane Rasmusdr. Lillehauge, kårenkje; f. 1849; alderdom.
22. okt.: Ragnar Bakke, son til Rasmus Bakke, Bryggja; f. 1938; kikhoste.

Søk Herren medan han er å finna,
kalla på han den stund han er nær.
Es. 55, 6.

Notisar.

Døypte: 18. sept. Harald Arvid, f. 21. juli av f. Peder Hansson Etterdal og k. Ingeborg Andersdr. (f. Endal). — 9. okt. Sigvald Dagmund, f. 30. aug. av f. Jonas Jørgensson Eldevik og k. Sigrd Danielsdr. — 23. okt. Ove Arne, f. 7. august av f. Olaus Abrahamsson Strømme og k. Agnes Albertsdotter (f. Benæs). — S. d. Elling Asbjørn, f. 20. sept. av f. Lars Ellingsson Bortne og k. Karoline Endresdr. (f. Olsbo). S. d. Anny Oddbjørg, f. 19. aug. av f. Ragnvald Vilhelmsen Gangsøy og k. Frida Albertsdr. (f. Oldeide).

For 100 år sidan. Døde: 1. nov. 1838 Rasmus Johnsen Elde, gårdmann, 66 år. — **Vigde:** 25. nov. Jetmund Møchlebust, son til Jetmund Jetmundsen, 23 år, og Synneve Hessevågbakke, dtr. til Abel Hansen, 26 år. —

Norske namn for norske born!

Odd, Oddmund, Oddgeir, Oddvar, Oddvin, Oddleiv, Olav, Oleiv, Olve, Orm, Ottar, Oddfinn, Ogmund. — Oddbjørg, Oddborg, Oddlaug, Oddny, Oddfrid, Oddrun, Oddveig, Olaug, Olav. Ragnvald, Ragnar, Randulv, Reidar, Reidulv, Roald, Roar, Romund, Rolv, Rolleiv, Runolv, Ravn, Ragnfred. — Ragna, Ragnhild, Rannveig, Ragnfrid, Reidunn, Ravnhild, Rodny.

100-årsjubileet for Rugsund kyrkje vart høgtida 23. oktober. Kl. 11 var det høgtidssteneste der presten preika: songkoret åt lærar Leite song nokre songar. — Kl. 4 var det vespergudsteneste ved songkoret frå Bryggja med klokkar Hausle som dirigent; sokneprest Ivar Slaattelid var liturg og preika. — Det var ein gild festdag. Mätte den vera til framhjelp for det kyrkjelege liv i sokna!

Den tidlegare kyrkja i Rugsund var bygt i 1650 og brann ned 5. mars 1834; herre disken og kalken og altarstakane vart berga. Den nye kyrkja i Hessevåg vart vigsla 2. september 1838. Etter den store restaureringa vart kyrkja vigsla på nytt lag 6. august 1912.

Gudstenester:

1. sund. i advent, 27. nov.: Rugsund.
2. sund. i advent, 4. des.: Aalfot.
3. sund. i advent, 11. des.: Davik.
4. sund. i advent, 18. des.: Totland.
1. joledag, 25. des.: Davik.
2. joledag, 26. des.: Rugsund.

Til sjukerøktlaget er kome inn: Maibloomar: Tyfingvåg 4 kr., Kjolsdal 17.75, Rugsund 15, Leirgulen 4, Berle 10, Torheim 5, Almanning 5, Aalfot 20, Levdal 5. — Medlemspengar: Kjolsdal 2, Rugsund 16, Leirgulen 12, Berle 1, Almanning 17. — Basar: Rugsund 120.56.

Kvittering for kontingent: Karoline M. Vik 5 kr. Elisabeth M. Dombestein, Marie Haugen, Synneve L. Vik, M. Frimannslund, Edv. Bergesen, Rasmus M. Nave, Anders Solibakke, Lars Runshaug, Martine Lofnes 2 kr. — Kristine Lutentun 4. — Marie Muri (U.S.A.), Ole Svoren, Rasmus Maurstad, Anna S. Oldeide, Karl Aasebø, Ole I. Steen (U.S.A.), Johan Aasebø (U.S.A.), Andreas Aasebø 3 kr. — Tilsaman 54 kr.

Hjarteleg takk til alle.

Vidnesbyrd.

1. Den franske forfatter *Emile Zola* skrev kort før sin død til en venn:

— Jeg har inntil nu vært en ivrig fritenker, det vil si, jeg har aldri trodd på annet enn den håndgripelige materie, om jeg så må si. Nu begynner jeg å anerkjenne svakheten i en sådan religion, likesom jeg tydelig ser og forstår at den duer ikke for Frankrike. Nu tror jeg at intet annet kan hjelpe oss alle, enn en tilbakevenden til kristendommen og det evangelium som er skjenket fattige og rike, lærde og ulærde.

2. Den gamle amerikanske milliardær, *John D. Rockefeller*, har for nogen tid siden nedskrevet sine erindringer. Heri finnes følgende uttalelse:

»Jeg trodde at besiddelsen av penger og makt fullstendig skulde kunne utfylle tilværelsen. Men nu, da alt hvad jeg har utrettet ligger bak mig som et fullbyrdet verk, må jeg tilstå: Ingen seier, den være nokså stor, gir en fullkommen tilfredsstillelse. Til sist kommer man til en grense, hvor man ikke har mere å gjøre, og da føler man sig så uendelig tom, unyttig og ulykkelig.«

3. Ved festen for Georg Brandes i 1896 skrev den berømte forsker Mylius Erichsen et dikt, hvori han hyldet Georg Brandes som »Tidens Messias«, ja som Gud.

Nogen år senere reiste samme Mylius Erichsen til Vest-Jylland for som »Politikens« korrespondent å skrive om vekkelsen på vestkysten. Her blev han gjest hos pastor N. P. Madsen. Da han reiste, skrev han i prestens gjestebok disse linjer: »Jeg er ikke lykkelig, men jeg ønsker heller ikke lykke og ro. Jeg lever i nuanser og gleder mig over

de glimt av lykke som det forundes mig å oppleve i visse korte øieblikk. Måskje bør jeg dog tilføie at De, kjære hr. pastor, og Deres frue synes mig å være lykkelige, fordi De er troende.«

Atter gikk nogen år. Mylius Erichsen blev innhentet av døden på sin berømte forskningsreise i Grønlands evige sne. Men før han døde, sa han til de innfødte på handelsplassen Kap York, at han ikke kunde gi dem hvad de lengtet efter, dog vilde han gjøre hvad han kunde for å skaffe dem menn som kunde tale til dem om Gud. Således blev han ophavsmann til Kap York-misjonen.

Hvorfor kunde Mylius Erichsen ikke, når det virkelig gjaldt, trøste sig selv og de innfødte med Georg Brandes, »Tidens Messias«? Virkeligheten tvang ham tilbake til den gamle og foraktede tro på Gud.

Lloyd George om det „kristne“ Europa.

Den engelske statsmann Lloyd George tala for ei tid sidan i ei baptistkyrkja i London om spursmålet: «Kva vilde hende om Kristus kom no?» Den store statsmannen bruka sterke ord, men er det ikkje sant som han segjer:

«Dersom Kristus kom attende no, mest 2000 år sidan han ofra livet for læra si, kva vilde han so få sjå? Han vilde få sjå ei verd som framleis blør av såra etter den fælslegaste krigen som mannaætta nokon gong har ført. Ei verd som lever på grensa av hungersnaud for skuld øydeleggjing i denne krigen.

Han vilde finne nasjonane i ferd — ikkje med å gjeve einannan hendene botferdige og love eit liv i brorskap — men tvertom optekne med all si evna i å finne ut nye øydeleggjingsmåtar, nye våpn mot kvarandre, meir fælslege enn dei som vart opfunne og bruka under storkrigen. Det vilde han finne etter to tusen års styre av fredsfyrsten.

Og dette er vel å finne millom muhamedanarar, buddhistar eller konfusianarar, meiner du? Nei, det er millom dei sokalla »kristne nasjonar i Europa«. Han vilde finne elevane til Confucius og Buddha heilt maktlause. Kvifor? Fordi dei fylgjer påboda åt lærarane sine om ikkje å føre krig. Dei er prisgjevne til slike som kallar seg læresveinar til

Jesus av Nasaret, dei kom med 6 toms kano-
nor, byrsor, granatar og giftgass.

Dersom Jesus Kristus kom til verda
idag, so vilde han ikkje finne brorskap, men
nasjonane meir gjenomtremte av mistru mot
einannan enn nokon gong før, av fiendskap,
mistankar, otte og hemnhug og hat. Dette
kann ein sjå både i det store og i det små.»

Sogneprest Magelssen.

(Sluttes).

Gud har i disse dager opfylt ett av mitt livs
høieste ønsker, å få se dig igjen og ennu en
gang utdele til dig av det brød som varer til
evig tid for enhver som i troen annammer
og bevarer det. Daviks kjære menighet!
jeg virket engang hos dig i mitt livs fagreste
og kraftfulleste år og dog — i stor skrøpe-
lighet formedelst dette syndige hjerte, også
nu i min barm. Kjød holdt jeg da mangel-
gang for min arm, og da vek mitt hjerte fra
Herren; men hans uendelige barmhjertighet
regnet dessuaktet mig arme synder som en
av sine, og utallige har bevisene også siden
vært for ordets sannhet, at nåde går for rett.
Takk nu for all den kjærlighet jeg med hu-
stru og barn engang fandt imellem eder. For
30 år siden tok jeg avskjed fra eder. Hvad
har den store og nådige Gud ikke gjort idag
mot mig at jeg kunde trede op på dette sted
ennu en gang efter en så lang rekke av hen-
rundne år, — ennu en gang, visselig den
siste. — Ta et kjærlighetens og alvorets ord
med eder. Min sjel, lov Herren, og
alt hvad i mig er hans hellige
navn.

Herren hjelpe nu eder alle til også her-
etter å søke hen til eders frelser og alltid
høre med aktsomt øre på hans ord i eders
utlendighet her i livets orken, så at I alltid
hungrer efter rettferdighet, så vil han også
formedelst eders tro mette eder med evan-
geliets søte og sunde kjerne og brød. Be
også for mig at jeg som preker for andre, må
gjøre det således og selv alltid skikke mig
således efter ordets preken at jeg ikke blir
forskutt. Gud velsigne og bevare eders
gode sjelehyrde og lærer, at han alltid her-
etter som hittil måtte virke i Kristi ånd, at
Kristi ord også formedelst ham, må bo rike-
lig iblandt eder. Ja, Gud bevare enhver
sjelehyrde og lærer som sendes til eder inn-

til dagenes ende. Og så farvel for siste gang.
Be for mig at den nådige Gud vilde, som han
tryggeligen har ført mig hit til eder ad lang
og besværlig vei, også trygt føre mig tilbake
til mine. Farvel brødre og søstre i Jesu navn.
Den nådige Gud berede oss alle et godt mø-
te og gledelig gjensyn i himmerike! Amen
i Jesu navn!»

Hermed slutter hospitalsprest Magelssen
sin fortelling om farens opphold i Davik. Han
beretter derefter om hans virksomhet i Sogn-
dal, fra 1834 til 1842. Her var han også
prost og ordfører i formannskapet. Det falt
her i hans lodd å forberede til døden en
mann som med gift hadde drept sin hustru,
sitt barn og sin kårmann, og som derfor blev
halshugget. Magelssen blev regnet for en
av de gjæveste prester som de har hatt i
Sogndal. I 1842 kom han så til Vestre Tot-
ten, hvor han virket til sin død, den 19. ja-
nuar 1876. Han døde plutselig av slag på
Lillehammer på en reise. Menigheten reiste
et monument på hans grav på Ås kirkegård.

Det kan ikke være tvil om at Magelssen
er en av de betydeligste prester som har vir-
ket i Davik, ja, kanskje er han den betyde-
ligste av dem alle. Frimann er naturligvis
den mest bekjente, men det er som dikter;
som prest var han nok Magelssen meget un-
derlegen. Magelssen har vært en allsidig
begavelse; han var veltaler som få, var
litt av en poet, var noget av en musiker, drev
også med tegning, særlig arkitekturtegning.
Han hadde kunstneriske anlegg. Han var i
høj grad et stemningsmenneske, somme ti-
der i strålende humor, full av glede og vittig-
e innfall, men andre tider mørk og tungsin-
dig, overveldet av det som gikk ham imot,
stengende sig inne på kontoret i ensomhet.
Det er hans sønn som forteller om dette.

Hermed henger sammen den hissighet
som tradisjonen også her i Davik forteller
om; han var jo også ung da han var her,
var bare 30 år da han reiste. — Han var
praktisk, virksom og energisk. Her i Davik
virket han f. eks. kraftig for skolevesenet og
tok sig ivrig av skoleholdernes utdannelse.
Mot den drukkenskap som da var rådende,
arbeidet han med iherdighet.

Magelssen er en prest som fortjener å
minnes.